

NUMĂRUL

6

(1050)

ANUL 71

SERIA II

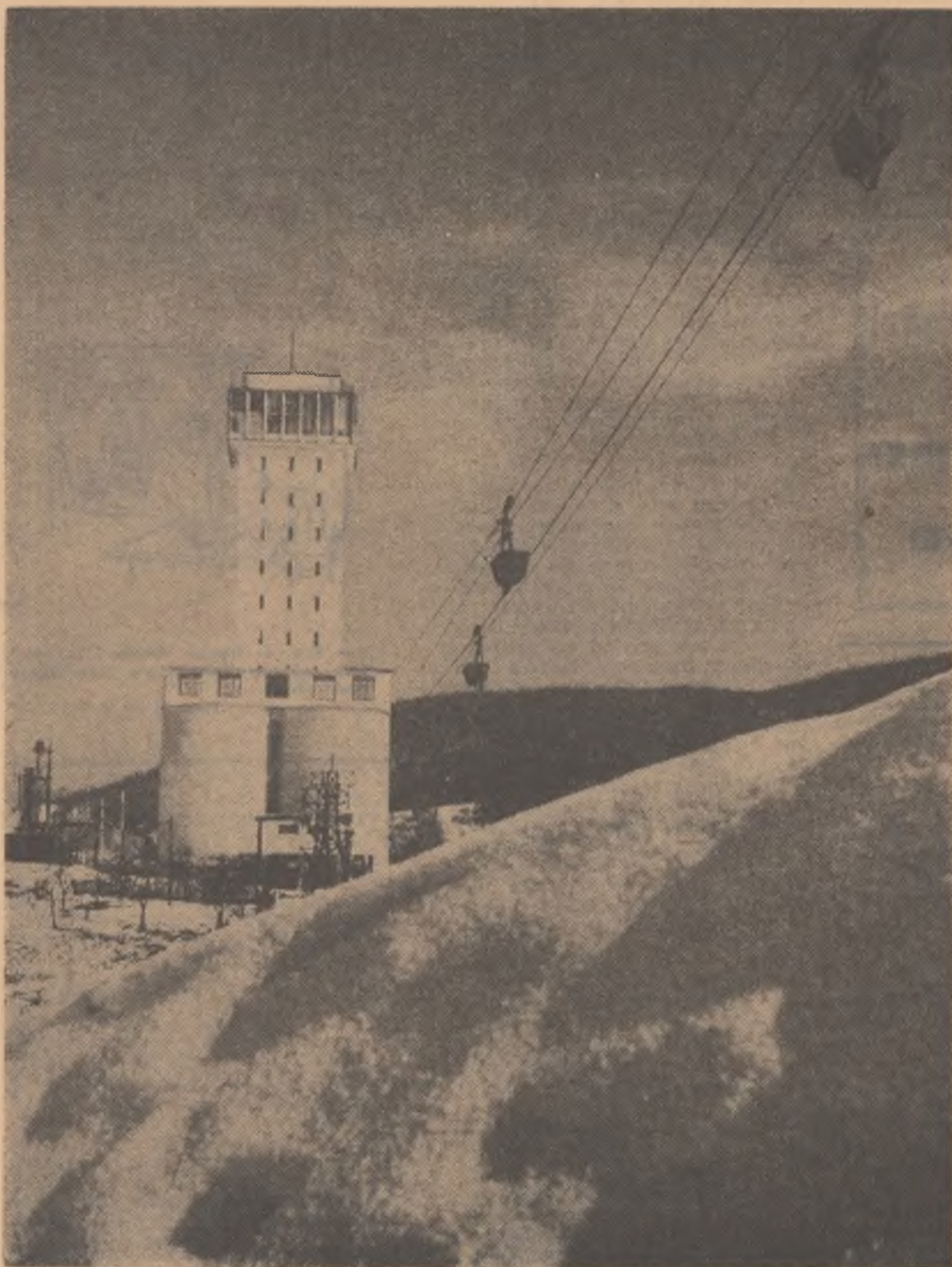
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

JOI 8 II 1968

8 PAG. 25 BANI

VALEA JIULUI - peisaj minier

T A R A

Născut aci, sub arcu meu carpatic,
Crescut înalt de Dunăre la sîn,
Iubesc pămîntul, Oîlul meu sălbatic
Și orice-aș face tot așa rămin.

Legat adine de tot ce-mi are glia
De-acest nestins atitor lupte rob,
Îmi e mai scump un sat din România
Decît ori care țară de pe glob.

Nu dau o seară-n vatra mea domnească
Pe tot ce e în alte țări mai sfînt
Cum nu dau Doîna noastră, românească,
Pe orice cînt ar fi de pe pămînt.

Știu să cunosc o pinză de-i aleasă
Să văd, s-aleg și să înalț idei,
Cum și-o statuie dacă e frumoasă
Și va trăi prin frumusețea ei.

Îmi place să colind și unde este
Ceva măreț să stau și să privesc,
Să mă îmbăt, să sui pină la creste
Și tot ce e de preț să-l prețuiesc.

Da-n fața unei porți de-ai mei sculptată
Sau caldul unui pic de lăicer,
Îmi plec genunchii și simțirea toată
Și-mi salt iubirea pin-ating de cer!

VIRGIL CARIANOPOL

ÎN ACEST NUMĂR :

ANOTIMP CULTURAL

(pag. a 2-a)

PAGINA FEMEII

(pag. a 6-a)

ARAD, CENTRU ECONOMIC ȘI CULTURAL

Cu o deosebită satisfacție, împreună cu cei în mijlocul cărora trăiesc, am studiat propunerile Comisiei Centrale de partid și de stat cu privire la organizarea județelor și municipiilor, a căror înfăptuire e menită să contribuie la perfecționarea și înflorirea vieții noastre sociale.

Oprindu-ne mai mult privirea pe harta viitorului județ Arad, din care face parte și comuna Sintana, ne putem da ușor seama că aceasta va reprezenta o unitate administrativ-teritorială complexă din punct de vedere economic și social-cultural, care va asigura condiții din cele mai bune pentru dezvoltarea în ritm susținut a industriei și agriculturii.

În multe rînduri, am văzut, în gara Sintana, oameni din părțile Gurahonțului sau Ineuului, porniți să-și rezolve treburile la reședința raioanelor respective, așteptînd ore în șir trenurile spre Oradea, centrul de reședință al regiunii Crișana.

Cîtă energie, bani și timp, se iroseau în acest fel, reiese și din următorul exemplu : un locuitor din comuna Hălmațiu, bunăoară, pentru a ajunge la Oradea pierde 14 ore (dus și întors), călătorind numai cu trenul, fără a mai vorbi de

timpul irosit în gara Sintana așteptînd legătura spre Oradea. De la Oradea la Hălmațiu pe calea ferată sînt 213 km în timp ce de la Hălmațiu la Arad sînt doar 138 km, linia ferată Arad — Brad fiind directă. La fel și șoseaua națională. Apoi, gîndindu-ne la tradițiile și obiceiurile existente în aceste părți, din moși-strămoși, locuitorii comunelor de pe firul Crișului Alb obișnuiesc să-și valorifice surplusurile de produse pe piețele Aradului. Tîrgurile Aradului, la care participă masiv populația de pe aceste meleaguri, au influențat în mare măsură viața economică a locuitorilor din actualele raioane Gurahonț, Criș și Ineu. Apoi, Aradul este un renumit centru medical, cu specialiști cunoscuți și peste hotare.

Aradul trăiește și o intensă activitate social-culturală, dispunînd de o rețea vastă de instituții de învățămînt. Există un teatru de stat, o filarmonică, un muzeu etc. În dese rînduri, locuitorii zonelor amintite mai sus sînt delectați cu frumoase melodii populare provenite din vetrele noastre folclorice, executate cu multă măiestrie de orchestra Filarmonicii de stat din Arad, care de fiecare dată, cu ocazia fiecărui turneu, nu

uită localitățile noastre, deși momentan sînt situate în regiunea Crișana.

Găsesc prilejul în această scrisoare să relatez despre ciudata schimbare de atitudine a unor organe raionale (printre care și Întreprinderea de industrie locală „Crișul”) care au întrerupt lucrările de construcție a unor obiective începute în comuna Sintana ca : o brutărie de mare capacitate, un atelier de tîmplărie și un complex comercial. Tovarășii de la raionul Criș au motivat acest gest prin aceea că Sintana va aparține în viitor de județul Arad, socotindu-se de pe acum absolviți de orice răspundere.

Revenind la ideea principală a articolului de față, declar că sînt întru totul convins că, o dată aplicate propunerile privind organizarea administrativ-teritorială, va fi asigurată dezvoltarea și mai departe a construcției socialiste în țara noastră, care va duce la ridicarea ei pe noi trepte ale civilizației, la creșterea bunăstării poporului.

GH. GOINA

Erou al Muncii Socialiste, președintele cooperativei agricole de producție „Viața Nouă” din comuna Sintana

O recentă drumeție ne aduce, în miezul acestei ierni, în pragul multor așezăminte de cultură din două mari și importante regiuni ale patriei — Suceava și Dobrogea. Două colțuri de țară, veche de milenară ființă națională, două înfloritoare meleaguri ale României întinerite.

Străbatem sate în care însemnurile noului își dătuiesc adinc prezența: ulițe largi împodobite cu case „ca paharul”, școli și dispensare iradiind lumină și sănătate, magazine universale „cu de toate”, cooperative agricole de producție și întreprinderi agricole de stat cu rezultate economice în continuă creștere.

Reîntîlnim aici, ca mai pretutindeni, aceeași dragoste și încredere pentru cele făcute dar și aceeași binemeritată nemulțumire pentru ceea ce ar putea fi mai mult, și mai bine.

Cu aceste gânduri îmbucurătoare, și totmai de aceea generatoarele de îndreptățite pretenții, trecem și pragul căminelor culturale, din rîndul cărora unele își înalță în peisajul contemporan

toate condițiile să-și organizeze o viață culturală pe măsura preferințelor. De la condiții, la activitate bogată, nu-i revine decît datorita de a-și valorifica cît mai frumos și mai bine spiritul de inițiativă caracteristic vârstei.

Din „lipsă de texte” — motivează unii — brigada artistică din Baia-Istria și-a încetat activitatea.

Brigada-n „Baia” cică-a fost Din ani de glorie, ce-mi scapă; Dar și-a „scurtat” sublimul rost Intrînd, cu text cu tot, la... „apă”!

...Desigur, îndelunga noastră drumeție ne prilejuiește plăcută întîlnire și cu alte îmbucurătoare fapte din activitatea unor cămine culturale și biblioteci. Ele confirmă, încă o dată, că atunci cînd izvorăsc nu din ulciurul improvizăției sau al șablonului ci din cele mai actuale cerințe ale realității locale, cînd la realizarea lor își aduc contribuția nu numai

tovarășe președinte al C.A.P., tovarășe inginer agronom și dumneavoastră ceilalți membri ai consiliului de conducere, care răspundesc de buna gospodărire a avutului obșteșc? Cine e oare vinovat că în programul educativ din această iarnă al căminului cultural, în loc să se dezbătă temeinic tocmai aceste probleme de importanță vitală pentru comuna dv. s-a renunțat pînă și la susținerea măcar a unei singure conferințe pe temă agricolă?

Oare desfășurarea muncii și în alte cooperative agricole de producție cum sînt cele din comuna Lumina, Baia, Castelu și altele din Dobrogea, Marginea, Copălău, Vicovul de Jos și Grămești chiar din părțile Sucevei nu mai ridică nici un fel de probleme, din moment ce învățămîntul agrozootehnic și ciclurile de mîntînire în sprijinul creșterii producției agricole au rămas în bună măsură doar în stadiu de proiecte pe hîrtie?

De ce se mai preferă, adeseori, conferințele cu teme și expuneri generale unor acțiuni și manifestări educative, cu conținut legat cît mai direct și concret de aspectele reale ale vieții cooperative agricole de producție, ale comunei în ansamblul ei? Pentru ce, de multe ori, în diferite probleme de viață, cum sînt cele privind apărarea avutului obșteșc, buna gospodărire a comunei sau educația tineretului — căminele culturale rămîn total inactice? E lipsit oare de importanță social și educativă faptul că în comuna Marginea-Rădăuți, ca și la Baia-Istria, o anumită parte a tineretului are deosebită preferință pentru petrecerea timpului liber în chiolhanuri de bufet și restaurant, urmînd uneori de aprinse scandaluri și bătăi? Nu stă în puterea căminelor culturale ca, prin contribuția efectivă a factorilor de răspundere ai comunei și în mod deosebit a organizațiilor U.T.C. să prevină asemenea fenomene negative printr-o activitate cultural-educativă bine orientată?

În perioada actuală, cînd presa, radioul și televiziunea și-au mărit aria de pătrundere la sate, cînd deci acțiunea de informare și cultură generală a sateanului se înfăptuiește pe o scară

nate de organizarea unor ședințe pe linia comitetelor executive ale sfaturilor populare.

Există încă o înțelegere greșită în legătură cu aportul specific pe care fiecare component al acestor consilii este dator să-l aducă căminului cultural, socotindu-se că pînă și alcătuirea programelor de activitate trebuie să rămînă numai pe seama directorului de cămin. Or, în noile condiții ale realității noastre, indiferent de pregătirea și priceperea pe care le-ar avea acesta, nu-i va fi niciodată posibil să cuprindă și să rezolve cu competență și operativitate necesară toate cerințele de educație și cultură, de organizare a distracției și petrecerii de masă în satul contemporan.

Registrele cu procese-verbale, cu hotărîri și decizii ale sesiunilor și ședințelor de comitet executiv ale sfaturilor populare, amintind adeseori prin ambloare de o veritabilă Odisee — uneori cam

Directorul căminului din Vlădeni a trecut, în registrul de activitate, pe președintele sfatului popular că ar fi organizat manifestarea „Primii pași de dans”.

— Tiii, ce frumos finieră! Ia să-l treci în registrul de activitate, pe președintele sfatului popular că ar fi organizat manifestarea „Primii pași de dans”.

Desene de T. PALL

A NOTIMP CULTURAL

insemnări din satele DOBROGEI și SUCEVEI

al satului noua lor construcție și arhitectură, demne de veritabile palate.

Pe bună dreptate, în acele zile, la Vicovul de Sus — Rădăuți, la Sinoe — Istria, la Copălău — Botoșani, precum și în alte sate, sălile căminelor culturale au devenit neîncăpătoare. Brigăzile științifice au poposit aci cu dorința evidentă de a lăsa real ecou în sufletul și mintea celor care, captivați de noutatea și varietatea problemelor supuse dialogului obșteșc, au uitat de mult să mai privească cadrul ceașorințelor. La Sinoe, membrii brigăzii științifice în frunte cu vicepreședintele comitetului executiv al sfatului popular raional, explică locuitorilor comunei — cu cifre și fapte, cu hărți și filme documentare — importanța pe care o prezintă pentru dezvoltarea satului socialist recente propuneri pentru noua împărțire administrativ-teritorială a țării, probleme de mare actualitate care interesă în aceste clipe, cel mai larg interet din partea locuitorilor comunei.

...Cu programul activității căminului cultural în față, prof. Ion Breabăn, directorul căminului cultural din Vicovul de Sus, subliniază câteva dintre manifestările ce s-au bucurat de succes deosebit; simpozionul „Conferința Națională a P.C.R. — vast program de informare a națiunii socialiste”, montajul literar „Intinerim cu tine străbună Românie”, seara literară muzicală „George Coșbuc poet al țărânimii”, concursul ghicitoare „Recunoașteți personajul?” sînt într-adevăr acțiuni și manifestări temeinic pregătite, care vor rămîne multă vreme întipărite în memoria localnicilor.

...Vlădeni — Botoșani; peste o mie de cititori cu aproximativ 10 000 de cărți citite în anul 1967; M. Kogălniceanu — Medgidia: aproape 1 400 cititori cu 10 024 cărți citite; Marginea — Rădăuți: 1 247 cititori cu 12 900 volume lecturate etc. Sînt cifre care afirmă că bibliotecile comunale ies în întîmpinarea cititorilor cu o tot mai vie și mai interesantă muncă de propagandă a cărții. La Vlădeni: raft tematic „Știința, prietena noastră” și liste bibliografice bogate pe tema „Cartea agrozootehnică”, „Știința și religia” etc.; la Marginea: vitrina permanentă „Fiecare C.A.P. — o unitate puternică”; la M. Kogălniceanu: expoziții de cărți și manifestări de masă cu larg răsădit, printre care și montajul literar „Cîntare României”.

...„Semne bune anul are”, la unele cămine culturale vizitate, și pentru o mai vie desfășurare a vieții cultural-artistice destinată tineretului. Crește atît preocuparea pentru asigurarea unei activități permanente de club cu jocuri sportive și distractive, cercuri artistice și literare, audiții și vizionări etc. cît și pentru inițierea unor manifestări și acțiuni de mare amploare: simpozion, seri tematice, concursuri „Cine știe răspunde”, procese literare etc. Tineretul sătesc are

Președintele sfatului popular din comuna Lumina stă mai mult la bodegă, în timp ce la sfat și cămin vîntul suflă prin geamurile sparte.

— Hei, fără aprupouri!

Între sala căminului cultural și localul școlii din Sinoe-Istria, nici cea mai perfecționată ruletă nu poate măsura mai mult de 30,032 m. Pentru ce atunci, ori de cîte ori este vorba de utilizarea bogatului material didactico-intuitiv al școlii la manifestările căminului cultural, această minimă distanță nu poate fi înfrîntă, dobîndînd dimensiuni parcă mai dîhăi ca „de la cer la pămînt”? Dragi cadre didactice din Sinoe: nu amplificați nefiresc distanța dintre cadre dumneavoastră școlară și aceea a căminului cultural! Slujiți-le pe amîndouă cu egală pricepere și pastune.

simpli cititori de texte trimise de la „centru” ci cei mai competenți oameni, buni cunoscători ai problemelor specifice locului și cînd forma de prezentare este activă — manifestările și acțiunile cuprinse în programele de activitate ale căminelor culturale și bibliotecilor au garanția de a nu rămîne numai pe hîrtie ci de a se bucura realmente de interesul și aprecierea unui public neașteptat de larg.

Mai sînt însă destule situații cînd tocmai acest adevăr elementar nu e suficient înțeles și, mai ales, tradus în viață. Așa se explică de ce la multe cămine culturale și biblioteci, (din păcate chiar și la unele dintre cele citate mai sus, pentru realizarea unor anumite manifestări reușite) nu totdeauna afluența și interesul populației sînt cele dorite.

În comuna Trușești — Botoșani, țărani cooperatori se întrebă și acum, cam de multă vreme, cum se face că recoltele obținute de ei sînt mult mai mici în comparație cu celelalte cooperative agricole din apropiere (nu mai departe aceea din satul aparținător Drislea, aflat la 2 km.). Sînt necorespunzătoare măsurile agrozootehnice aplicate de aparatul tehnic al satului și culturilor? E de vină școlii de conducere al C.A.P. care nu stăpînește toate problemele de organizare a muncii și valorificarea de resurse interne? Neparticiparea oamenilor la muncă, îndeosebi în perioadele de vîrf, este cauza principală a neajunsurilor? Iată întrebări firești,

deosebit de largă, — căminului cultural li revine tocmai îndatorirea deosebit de însemnată de a realiza educația multilaterală a localnicilor în direcția și nemijlocită legătură cu mediul social și economic concret în care aceștia muncesc și trăiesc. Pentru a-și îndeplini această menire specifică, căminul

Pretextînd diferite motive, echipa de teatru din comuna Copălău-Botoșani n-a mai dat de mult spectacole pe scena căminului cultural. În prezent se invocă, de pildă, prelungite repetiții cu piesa „O apărare ciudată”.

Cu „procedura” adoptată (De-a repeta atît de mult!)

Mă tem că n-am s-apuc s-ascult „O apărare (cam!) ciudată”!

cultural trebuie să constituie nu numai un simplu difuzor de texte și cunoștințe generale ci, înainte de toate, un permanent mijloc de autoeducație concretă pentru întreaga colectivitate umană.

În destul de multe sate, realitatea ne mai demonstrează însă și astăzi că...

În mai toate localitățile, consiliile de conducere ale căminelor culturale, deși totdeauna „reglementar” constituite, ființează numai formal, membrii lor rezumîndu-și contribuția, în cel mai fericit caz, la foarte rare discuții ocazio-

birocratică — în căutarea unor soluții care, deși la îndemîna oricui, sînt total nevalorificate și chiar ocolite prin interminabile discuții „teoretice”.

Nu mai așa se explică lipsa de interes pe care consiliile de conducere ale multor C.A.P., organizațiile U.T.C., deputații, cadrele medicale, tehnicienii și inginerii agricoli și de multe ori chiar o bună parte a cadrelor didactice o vădesc pentru activitatea căminului cultural și a bibliotecii, — instituții prin care au creată posibilitatea și datoria să-și sprijine, prin acte de educație și cultură bine desfășurate, propria lor muncă socială.

Promovarea colaborării reale, efective între toți acești factori va aduce cu sine nu numai sporirea varietății, conținutului și calității manifestărilor instituțiilor culturale viștești frecventate mai masiv și cu mai viu interes de săteni, ci, în nemijlocită legătură cu aceasta, îmbunătățirea muncii și rezultatelor în toate compartimentele vieții economice-sociale.

Căminul cultural, ridicat prin grija statului nostru, cu contribuția directă a populației sătești, trebuie să ofere acestuia întreaga măsură a înaltei mîri pentru care a fost zidit, devenind, atît prin importanța problemelor de viață abordate cît și prin gama atractivă a manifestărilor cu adevărat centrul cultural al comunei, apreciat și căutat cu sporit interes de întregul sat.

Pagină realizată de

LIVIU CERNĂIANU

și

NICOLAE REISNAUER

Consiliul de conducere al C.A.P. din Otopeni discutind despre amplasamentul noilor construcții de sere.

CUM STĂM CU ÎNVĂȚĂMÎNTUL

Până la închiderea cursurilor a mai rămas puțin timp. E firesc deci să ne punem întrebarea: care este situația în clipa de față; se desfășoară învățămîntul agrozootehnic la nivelul cerințelor actuale?

Din constatările făcute atît la nivelul regiunii Oltenia, al raioanelor, cit și al unităților vizitate, rezultă că a existat preocuparea pentru organizarea procesului de învățămînt. În majoritatea raioanelor și unităților vizitate, învățămîntul agrozootehnic s-a deschis la timp, conform instrucțiunilor și indicațiilor date, asigurându-se în bună parte condiții corespunzătoare pentru desfășurarea lecțiilor.

Dincolo de aspectele pozitive menționate, în activitatea organelor care răspund de buna desfășurare a învățămîntului agrozootehnic de masă, s-au constatat destule lipsuri. Să ne referim, pentru început, la planul de învățămînt. În această privință se cuvine a fi relevat faptul că nu s-a pus în suficientă măsură accentul pe crearea de noi cursuri de anul I și atragerea unui număr cit mai mare de cursanți. Se pare că prevederea din instrucțiuni cu privire la crearea acestor cercuri numai în acele cooperativе unde există condiții pentru recrutarea unui număr de 20—30 persoane s-a înțeles greșit. Prevalîndu-se de această prevedere, consiliile de conducere ale unor cooperative și unele organe raionale n-au acționat cu destulă convingere pentru recrutarea de noi cursanți. Așa se face că în raionul Gilort, de exemplu, s-a constituit un singur cerc cu 30 de cursanți, în raionul Gorj două cercuri cu 38 de cursanți, în raionul Strehăia patru cercuri cu 73 de cursanți. Pe întreaga regiune, în comparație cu 1967, numărul cercurilor și al cursanților este mult mai mic. Existau posibilități? Desigur. Organele raionale din Gorj

ne-au incredințat că în cel mai scurt timp vor organiza cel puțin patru cercuri de anul I, iar în raionul Balș, la cooperativa agricolă de producție Greci s-a constituit un cerc de legumicultură chiar în ziua cînd am vizitat această unitate.

Din păcate, aceleași lipsuri se constată și în privința organizării ciclurilor de conferințe pentru aprofundarea cunoștințelor agricole. Dacă în 1967 au existat 1020 cercuri cu 19 797 cursanți, anul acesta au fost constituite doar 598 cercuri cu 10 552 cursanți.

În ceea ce privește felul în care se desfășoară învățămîntul în cooperativele controlate, se constată că majoritatea cercurilor sînt în pas cu graficul de ținerе a lecțiilor. De exemplu la Băbiciu, Gostavăț, raionul Caracal, Osica de Jos, Greci, raionul Balș, Filiași, Brădești, Răcari, raionul Filiași, se predaseră cite 8—10 lecții la ciclul de 3 ani și 4—5 la cercurile de aprofundare. Și în această direcție sînt însă multe cooperative agricole de producție care sînt cu mult rămase în urmă cu predarea lecțiilor. În cooperativa agricolă de producție Moi, raionul Gorj, învățămîntul agrozootehnic nu s-a deschis nici pînă în prezent.

E lucru știut că participarea cursanților la lecții depinde de modul cum factorii de răspundere au înțeles indicațiile date, — și au acționat ca atare. La cooperativele agricole Unirea-Segarcea, Gostavăț și Băbiciu, raionul Caracal, Filiași și Răcari, raionul Filiași, Osica de Sus și Greci, raionul Balș, Sălcuța și Altele, frecvența este de 80—90 la sută. În schimb, la cooperativa agricolă de producție Tuglui, raionul Craiova, după cum recunoaște și ing. Eufrosina Leoveanu, vin la cursuri alții decît cei înscriși.

Slaba participare la cursuri este și

o consecință a faptului că nici pînă în prezent nu s-a analizat modul în care se desfășoară învățămîntul agrozootehnic.

★

Alături de formele organizate ale învățămîntului agrozootehnic, așa cum prevăd instrucțiunile, ciclurile de conferințe care se țin la căminele culturale trebuie să constituie un mijloc principal de îmbogățire a cunoștințelor profesionale ale țărănilor cooperatori, îndeosebi pentru cei necuprinși în cercurile de învățămînt. Din recentele noastre constatări rezultă că la unele cămine culturale s-au obținut rezultate bune. Am cita căminele culturale din com. Segarcea și Băbiciu. La aceste cămine s-au ținut, de către specialiști, cite 5—6 conferințe pe teme agrozootehnice urmate de filme documentare agricole, la care au participat majoritatea oamenilor din comună. Pe lângă conferințe, la căminul cultural din Băbiciu și altele, s-au organizat seri de calcul, privind producția din diferite sectoare ale cooperativei și alte manifestări interesante.

Cu totul alta este situația la căminele culturale din Cernele, orașul Craiova, sau la Tuglui, raionul Craiova. La acest din urmă cămin cultural, de pildă, nu se ținuse nici o conferință pe teme agrozootehnice pînă la data de 18 Ianuarie 1968. Mai mult, adresa Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă prin care era indicată tematica conferințelor, ajunsese la cămin în ziua de 17 Ianuarie a.c., după ce zăcuse timp de două săptămîni la sfatul popular (secretar Gusatu Ion, Vasilecoiu Marin, președinte). Cele două cămine culturale menționate nu sînt singurele în care nu s-a ținut nici o conferință pe teme agrozootehnice.

I. SAFIR

Insemnări

DIN FELMER...

Ați auzit de vestita rasă Bălăta românească? Vacă bună, și de lapte și de carne îngrijită cum se cuvine poate da 8—12 litri de lapte și chiar mai mult în fiecare zi. Așa stau lucrurile și cu rasa Pinzgau. Blînda, frumoasă și mai cu seamă productivă în carne-lapte. Rase bune de vaci mai sînt, fără îndoială, cunoscute de mulți dintre dumneavoastră. De una însă n-ați avut cîntea să auziți. I se zice „Felmer“. Rasa asta e un produs nou, rezultatul încrucișării dintre „surajarea neșliintifică“ și „condițiile de cazare cu totul nesatisfăcătoare“.

Caracteristici: oase foarte dezvoltate, ceea ce ușurează numărarea lor, mai ales în regiunea coastelor; producția de lapte sub un litru pe zi, spre

uimirea și necazul caprelor sprințare.

Brevetul aparține cooperativei agricole din satul cu același nume, Felmer. Aria de răspîndire a rasei amintite a rămas, din fericire, numai în cadrul hotarului comunei pentru că amintirii gospodari au ținut să păstreze secretul metodelor numai pentru ei. Și l-au păzit atît de bine, încît nici consiliul agricol, nici unitatea cooperativei din raionul Făgăraș n-au aflat de el pînă de curînd.

Se spune că vor veni unele măsuri. Sperăm că nu vor urmări răspîndirea ei stîrpirea acestei rase și mai ales a năravurilor unor responsabili cu arutul obștesc.

...ȘI DIN ȘERCĂIȚA

Șercăița face parte tot din raionul Făgăraș. Ce și-au zis

membrii cooperatori din această așezare? Hai să facem în așa fel, încît să avem apă la grajduri fără să mai fie nevoie de cărat. Zis și făcut. Lucrările au început cu mai bine de patru luni în urmă. S-a lucrat, nu glumă. Instalatorii au fost la înălțime, executînd la termen tot ce ținea de ei.

Acum ținele, încunostințate că vor avea apă la timp și din belșug, așteaptă. Il așteaptă pe tovarășul proiectant care a avut grijă să lase o dispoziție după care „se va da drumul apei“ numai în prezența domniei sale. Trec zilele și săptămînile. Instalație este, apă nu. Fie-ți milă, tovarășe proiectant, dacă nu de vitele meri măcar de cele mai mărunte, vitei.

CL. MUNTEANU
(După datele trimise de EUGENIA ISAILĂ)

NOI AVANTAJE PENTRU PRODUCĂTORI

Pentru a informa pe cititorii noștri asupra unor avantaje de care se bucură valorificîndu-și produsele ce le prisosesc prin unitățile cooperative de consum, redacția a solicitat un interviu de la tovarășul DUMITRU FĂINIȘI, director în Centrocoop.

— După cum se știe, cooperativa de consum aduce o contribuție însemnată la constituirea fondului de stat, valorificînd o serie de produse de la cooperativele agricole de producție, membrii C.A.P. și producătorii individuali. Care sînt aceste produse și ce avantaje se acordă producătorilor?

— Printre produsele agro-alimentare ce fac obiectul activității de contractări și achiziții a organizațiilor cooperative de consum citez: ouăle, păsările, mierea de albine și iepurii de casă. De la membrii cooperativei se ierurii de casă și producătorii individuali se valorifică și fasole boabe, cereale, paie de cereale și fin. Menționez că în ultimii ani ne-am preocupat în mod deosebit de punerea în valoare a unor resurse locale, cum sînt broaștele vii, melcii și pîrul de frizerie. Cooperativa de consum fiind prezentă în toate satele și comunele are capacitatea organizatorică și experiența necesară pentru a sprijini și alte departamente la valorificarea și a altor produse. Pentru aceasta, în calitate de mandatar, cooperativele de consum achiziționează din mediul rural deșeurile metalice, piei de diverse animale și diverse deșeuri valorificate prin D.C.A.

— Care sînt avantajele ce se acordă producătorilor care vind produsele prin cooperativele de consum?

— Producătorii care contractează produse agricole primesc un avans în număr de pînă la 45 la sută din valoarea produselor contractate;

— la păsări contractanții beneficiază de prețuri cu 0,50 pînă la 3,50 lei/kg mai mari decît cele de achiziție, în funcție de specie și calitate;

— cooperativele agricole care livrează anual cel puțin 200 capete păsări, primesc un spor de 1 leu la kilogram;

— avantajele deosebite au crescătorii care valorifică giște îndopate. Pe lângă creșterea în greutate a giștelor, posibilitatea valorificării fulgilor și obținerea de prețuri superioare cu 5—6 lei/kg, contractanții primesc și cite 8 kg porumb pentru întreținerea unei giște matcă și cite 2,5 kg pentru fiecare kg de gîscă îndopată și predată în greutate de minimum 5 kg.

Totodată, pentru a stimula și sprijini dezvoltarea creșterii păsărilor, cooperativa de consum vinde cooperativele agricole de producție, membrilor acestora și producătorilor individuali, la prețuri convenabile, pul de o zi din rasele cele mai productive, produși în stațiile de incubație proprii.

Creșterea iepurilor de casă, îndeletnicire plăcută și foarte bănoasă, este de asemenea sprijinită. Contractanții de iepuri, pe lângă prețurile mai mari pe care le primesc față de cele prin achiziție, beneficiază și de unele cantități de gozuri la prețuri de stat. În viitor, avem în vedere stimularea acestora într-o măsură mai mare. Cu ocazia desfășurării activității de achiziție, unele unități ale cooperativei de consum mijlocesc schimburi de iepuri de rasă între crescători. Începînd cu anul 1968, celor mai buni crescători li se vor vinde produși obținuți din iepurii importati aparținînd celor mai bune și recunoscute rase (Neozeelandeză de culoare albă) după ce au fost acclimatizați în crescătoriile proprii ale cooperativei de consum.

O dezvoltare mare în țara noastră a luat-o stupăritul. La acestea au contribuit în mod direct prevederile H.C.M. nr. 769/1963 prin care s-au acordat stuparilor o seamă de avantaje ce au dus la creșterea numărului acestora, la sporirea producției marfă și la cointeresarea celor care se ocupă cu stupăritul de a valorifica pe calea contractărilor și achizițiilor cantități din ce în ce mai mari de miere și ceară. Printre acestea enumerăm:

— scutirea de impozite pe veniturile realizate din practicarea stupăritului, precum și de taxe pentru folosirea bazelor melifere;

— prețuri cu circa 1 pînă la 1,50 lei la kg mai mari acordate producătorilor care valorifică mierea pe sortimente de floră (salcîm, tei, smeură etc.) și la o calitate superioară;

— sprijinirea apicultorilor în transportul stupilor în pastoral la flora meliferă, prin grija organizațiilor cooperative, costul transportului putînd fi plătit, după recoltă, în proporție de cel puțin 50 la sută în produse apicole, iar restul în numerar.

Rețeaua largă a cooperativei de consum, prezentă în toate satele țării noastre, dă posibilitatea producătorilor să valorifice în întregime surplusul de produse, realizînd cîștiguri însemnate. O preocupare bănoasă e și culegerea și pescuirea broaștelor. Atît melcii, dar mai ales broaștele se găsesc din belșug. Unitățile cooperative de consum cumpără în tot timpul anului orice cantități din produsele arătate mai sus.

CENTENARUL CORULUI DIN CARANSEBEȘ

Locuitorii Caransebeșului sărbătoresc, în prima jumătate a lunii februarie, 100 de ani de activitate a primului cor înființat în orașul lor. Documentele vremii vorbesc de o activitate corală românească organizată aici, încă la 2 aprilie 1867, când în acest oraș ia ființă „Societatea de cîntări și muzică”, ce își înscrie și promovează cu precădere, din zorii întemeierii sale, lucrări muzicale din repertoriul clasic (Bach, Smetana, Wagner, Schubert, Mozart etc.), organizînd în același timp o școală populară de muzică cu secții de canto, pian și vioară.

După numai 5 ani (1872), viața cultural-artistică a Caransebeșului se diversifică și se îmbogățește prin înființarea „Societății române de cîntări și muzică”, a „Societății germane de cîntări”, a „Societății corale bărbătești a meseriașilor”.

Colaborînd cu celelalte societăți corale din oraș, „Societatea română de cîntări și muzică” din Caransebeș poartă cîntecul românesc pe meleagurile bănățene, prezentînd concerte, între anii 1900—1918, la Orșova, Moldova Nouă, Arad, Lugoj, Bocșa, Anina, precum și într-un mare număr de comune și sate. Repertoriul ei din această perioadă cuprinde, alături de lucrări muzicale clasice, cîntece inspirate de ideea unității naționale a poporului nostru: „Fiii României” de Gavriil Muzicescu, „Răsunetul Ardealului” de I. Vidu, „Hora Dobrogei” de Popovici, „Trăiască România Mare” de I. Paulian, „Dorul înstrăinatului” de Al. Flechtenmacher, preluat de I. Vidu etc. Treplat, sfera de activitate a Societății se lărgește. În anul 1902, ea prezintă un concert la Tr. Severin, în 1905 la Craiova, în 1906 la București, iar în anul 1918 participă cu entuziasm la festivitățile actului unirii de la Alba Iulia.

După 1944, formațiile muzicale din Caransebeș se unifică sub egida Ateneului Popular, iar din anul 1952 ele alcătuiesc corul casei de cultură, care funcționează și în prezent în cadrul acestei instituții. Numărul spectacolelor între anii 1944—1966 se ridică la peste 300.

La sărbătoarea a 100 de ani de rodnică activitate dorim corului din Caransebeș noi și trainice succese, pe măsura prețuirii de care se bucură astăzi întreaga mișcare artistică de amatori din țara noastră.

A

Decor de iarnă la Poiana Brașov

Parcă-l văd pe cooperativei de pr Calafindeștii Rădăi cînd paharul dulce, nănaș la zece pere odată :

— Măi băieți, mă vă ochii și priviți! O știți desigur, dar mai spun odată că s-o fac! Pămînt bi de se ridică păpușele o mîndrie a t urmă construcțiile! dealul Tărâncii în cu piatră, și-am duri și magazinii, am la sute de case noi pune pentru alte avem de zidit mu mei și tovarășii me zidit brutăria cea baia comună și ne trebuie ca să f mos aici în Calafin tri! Trebuie să a șul pe ulițele noav înflorim cu ceea c și ne place nouă, socoteală! Să înc pahar pentru toat toate cite le-am f vom mai face cu n mîințele noastre!

Dincolo de apa S poalele munților, meu len s-a așez sub lumina albă și-și pune ochelarii de curînd de la se toată ziua acolo, în cald al pîrgului s-a părut ciudat, vadă prin geamu de afară în timp c rumeneau și salata sub mîinile lui...

Familia Scarlat Canta intră în posesia diamantului negru în urma omorului făptuit de Chiriță Drăcea, slujitorul lor, asupra fratelui lui Scarlat, Grigore Canta. Zulnia Canta vrea să pună mîna pe domnie dînd giuvaerul ca peșcheș turcilor. Incearcă să atragă și pe fata lor, Zoe, în planul său, dar aceasta împotrîvindu-se, sînt nevoiți s-o închidă în turnul Castelului. Scarlat și Zulnia înfițază în locul ei pe Ilinca lui Onofrei, cu gînd s-o folosească drept nadă, pe lîngă diamant. La Castel e prezent însă Alexa Cerbu, logodnicul Ilincăi, intrat ca slujitor la porunca lui Neicu, căpetenia haiducilor. Zoe îi înmînează un răvaș ca Alexa să-l ducă la unchiul ei, Alexandru Canta, pentru ca acesta să ia cunoștință de planurile Zulniei. Alexandru sosește la Castel și cere să-și vadă nepoata.

DIAMANTUL NEGRU

Roman de DUMITRU ALMAȘ

— Dacă dorești... Călina, ad-o pe jupinița Zoe!

Roaba Călina a adus-o pe Zoe, de subțiori, pînă în sufragerie. Se clătina, amețită. Ochii, tulburi ca la omul beat. Zărindu-l pe Alexandru, a încercat să se destăinuie. Dar în loc de vorbe, scoțea gemete și urlete :

— De ce?... Zălog... Roabă... Diamant... Diamantul negru!

Istovită, aproape sufocată de strădană de a vorbi, Zoe s-a agățat de gîtul Călinei, sughițînd de plîns.

— Fire plîndă, neajutorată, a șoptit Zulnia, înlăcrimată, frîntă de durere.

— Diamantul... Roabă... Cadînă...

— O vezi, cumnate dragă? E nebună!

Lovită drept în inimă, Zoe s-a desprins de Călina și s-a agățat, cu deznădejde, de umărul lui Alexandru :

— Nu-s nebu... În mîncare ceva... Ceva care... Diamantul... Diamantul!

Alit a mai putut rosti. Sufocată, vînată, amețită, s-a prăbușit pe covor, sfîșindu-și rochia, gemînd, răsturnînd scaunele, trăgînd fața de masă și tîndărînd farfuriile în mijlocul sufrageriei.

Scarlat s-a ghemuit într-un colț.

Călina, Ilinca și Alexandru au prins-o de mîini, de picioare și-au ținut-o strîns, pînă s-a domolit.

În inima Zulniei curgea otrava durerii. Plîngea cu grele suspine. Ajutată

de Ilinca și Călina, a dus-o pe Zoe în iatacul ei.

Alexandru îl vedea pe Scarlat tremurînd și a dat să-l întrebe cum s-a întîmplat asemenea nenorocire. Dar Zulnia s-a întors ca o furtună și-a bătut din palme :

— Slujitori, curățenie aici !...

— Psihimu, e chiar neb... nebună ?

— Liniștește-te, bazileule, nu mai tremura așa, că mă sperii ! Își șterse lacrimile, își pipăi medalionul de la gît și se hotărî în gînd : Trebuie să plec, repede. Cît mai repede !

Pe la chindie, din pragul pridvorului Zulnia privea cum se depărta trăsura lui Alexandru. Se lumina la față și șoptea către Scarlat :

— Plecăm ! Mîine în zori. Că hulpoiul ista bătrîn ne pirăște la domnie.

— Ne pir... ne pirăște...

— Trebuie să ajungem înaintea lui la Iași. Trebuie !

Însera domol, lin, pe valea Durăului. În Castelul Cnezilor stăpînea însă acel freamăt ciudat, acea neliniște care se ivise din clipa cînd Drăcea s-a întors cu vestea că visterul Grigore Canta a fost ucis. În ușa grajdurilor, Alexa bătea un colț la o greblă. Din cînd în cînd căta cu duioșie și dojană, spre cerdac, unde Ilinca, alături de Zulnia, împacheta lucruri de preț într-o ladă mare brașoveancă. În iatacul lui, în mare taină, Scarlat Canta își rînduia cu grijă, cu meticuloasă grijă, galbenii într-un sipețel de metal. Îi așeza unul cite unul, cu patimă de avar, cu o curioșie adîncă de vechi și îndătinat închinător la acel idol ce se chiamă vițelul de aur. Ilinca auzea clinchetul gingaș al aurului, dar se prefăcea că n-aude. Alexa prinse clipa cînd stăpîna se afla în iatac și-i întinse o funie făcută ghem spunîndu-i :

— Fugi, la noapte, la cîntatul coșilor.

Dar n-a mai auzit răspunsul, că Drăcea l-a și înșfăcat de ceafă !

— Ia treabă, flăcăule.

La rîndu-i, Ilinca alit a putut face : să ascundă, repede, funia sub o laiță.

Ca să poată schimba o vorbă cu Alexa, și-a pus pestelcă, a intrat în bucătăria Castelului și s-a apucat de lucru, printre slugi.

— Iote minunăție ! O boieroaică fierbe borșul slugilor ? ! a suris Drăcea urmărînd-o cum mesteca, într-un cazan, cu linguroiul.

— Știi bine că nu-s boieroaică. Dar cînd oi fi, ai să afli cel dintăi, n-avea grijă.

Și, fără să-i pese de ochiadele căpitănelului, a despicat lemne, a întetit focul, a chemat slujitorii și arnăuții la masă și le-a împărțit bucatele.

— Și jupinița Zoe ne slujea uneori la masă, sāraca, a clipit din ochi vizitiul Chiper.

— Nu uita, la noapte, i-a șoptit Alexa, cînd Ilinca i-a turnat borșul în strachină. La cîntatul cocoșilor.

— Ai taine cu grăjdarul ? s-a zborșit Drăcea, ca un butoi cu prune puse la dospit.

— Dragostea-i mai frumoasă în șoaptă, a șuguit fata.

— Ești deșteaptă ! Am s-o înduplec pe stăpînă, să mi te dea de nevastă... — Ușurel-ușurel, căpitane, că inai sînt și eu pe-aici !

— Tacă-ți cloanța, grăjdarule ! Pleacă imediat la herghelie.

Flăcăul și-a înghițit mînia, a luat de pe poliță un căpăstru și-a plecat. S-a întors după un ceas și, zărînd-o pe Ilinca în cerdacul de sus, a grăit tare, să-l audă :

— Ia miezul nopții, bădiță Chiper, nu vor cînta cocoșii pentru noi, ci numai pentru cei din turn.

Ilinca a înțeles că Alexa roștea vorbă cu țile. Iar cînd Zulnia porunci Călinei s-o ducă pe Zoe în turn, o însoți și-i lăsă lîngă pat funia dată de Alexa.

Cap. V. Întiile isprăvi

La ceasul acela, Neicu și firtății lui așteptau calea lui Alexandru Canta, la mîrginea pădurii Buhalnița. Smulgeau

flintele de glox

— D

impung

leava r

— Ci

caua as

— Cr

il ținea

Scoto

Ceteraș

— Ju

mine în

pierit i

lor cit

haiduci

adevăr

tele me

cumnat

— El

Ceteraș

— Ia

șetor, a

vîns de

ros de

beni. T

de sus s

Haid

șă, cu f

coada c

— Ce

Luna

tînd Ce

În înch

speriată

bure. N

că mînc

teală c

tici cu

în turn

pezi, cl

Il deșir

mis? R

capăt,

O durec

fi viaț

afurisit

o dată

rere de

săși, re

gea. De

R E...

dar nu s-a minunat fiindcă s-a obișnuit de cind vine zi de zi pe continentul acoperit cu cer de sticlă, să mîngîie și să îngrijească trufandalele ce cresc din pămîntul cald.

Acum, sub lumina albă a becului, cumnatu-meu învață examenul care va începe în primăvară pentru toți, nu numai pentru el: obținerea unei recolte mai altfel decît în toți anii: mai bogată, mai mănoasă, „mai dulce la gust” cum îi place lui să spună. Agricultură modernă, complexă și incununată de rod indestulător, cere oameni cu pregătire temeinică. Cumnatu-meu Ion a învățat să învețe și asta i se pare lucrul cel mai de preț.

★

În deal, la Cimpulung și mai departe, s-a hotărnicit țara cașului dulce. Niște cisterne de argint aleargă pe drumurile țării acesteia și, pretutindeni, în satele de sub obcîni, le așteaptă gospodarii veniți la porțile cu bidoanele de aluminiu umplute ochi cu lapte proaspăt. Are laptele asta mireasmă de otravă moale și de fragă toropită de soare. Și se preface laptele în caș dulce și-n unt, și-n conserve, și-n smîntînă, în alambicurile fabricii din Cimpulung, și devin, an de an, gospodarii din satele acestea de sub obcîni tot mai pricepuți crescători de vaci grase și rotunde, cu ugere care mirosoare și a sinziană și a izvor limpede.

★

Frumoase s-au făcut și satele acestea! Iaca Vama, iaca

Pojorita, iaca Fundu-Moldovei, iaca Vatra Moldoviței, iaca Sadova. Case mari și împodobite, școli de asemenea. Au pornit și ele în întîmpinarea timpului cînd nî se vor deosebi de înfățișarea orașului. La Sadova, de pildă, trotuarele de beton sînt gata. Șoseaua e pregătită pentru asfalt. A nins mult în vremea din urmă și a acoperit și trotuarele, dar oamenii mătură zăpada de pe ele „să se vadă că avem trotuare” și să nu intre zăpada în condurii domnițelor cu carțințe.

★

A nins pretutindeni și-n văzduh stăruie mireasma proaspătă a zăpezii. Fumurile urcă drept spre cer, cocoșii cîntă în ogrăzi, iar din case se aude zvon de mașină de cusut. E vremea nunților și cumătrilor. Se unesc doruri și visuri, se nasc bucurii. Și pentru doruri, pentru visuri împlinite și bucurii, la sediile cooperativelor agricole de producție se țin sfaturi despre griul, porumbul și fructele anului ce a început. Alte frunți gîndesc satul de miine și văzduhurile lui de soare și de frunză, iar cîntăreții și dansatorii rostesc în cuvînt, în vers și-n mișcare, frumusețea și temeinicia lor de miine, odată cu lauda adusă înțeleptei frunți a partidului.

★

Peste tot, în toate „țările” patriei, miroase a piine caldă, abia scoasă din cuptor, se-aud loșnind parcă grinele verii ce vine. Oamenii te primesc sub streșinile lor cu cana plină de vin, închinînd în cinstea a tot ce am durat și vom dura, a tot ce iubim și vom iubi. De asta-s frumoase și blinde iernile la noi: că vin să odihnească pămîntul și să sporască hărnicia și bucuriile oamenilor, mereu, an de an. Și tot de asta e atît de cald și de frumos în sufletele și în inimile noastre...

DRAGOȘ VICOL

MIORIȚA

Cîntece de dragoste și dor din Țara de Sus

Bădiță de pe Karau,
Îți trimit iar dorul meu,
Să-l primești noaptea pe lună,
Să-l pui inimii cunună.
Dimineața, măi bădiță,
Să-l cobori în poieniță.
La un loc cu florile,
Să-l mîngîie zorile.

Auzit de la VIORICA MITRIC din Sadova.

Frunză verde de arțar
A fost badea pădurar,
Dar acum-a-i militar,
Stă de pază la hotar,
Dorul lui mă prinde iar.
Astăzi i-oi trimite carte,
Pin' la graniță departe...
Am să-i scriu că mi-l așteaptă.
Pină s-a lăsa la vatră,
Munții cu pădurile,
Ochii cei ca murile,
Frunza verde de pe plai,
Fata cu părul bălai.

Auzit de la GH. SAHLEAN din Bucsoaia-Frasin

Cîtu-i muntele de-nalt
Tot omătul s-o luat,
Numai la inima mea
Ce s-a pus nu se mai ia.
Că s-o pus un pui de dor
Și nu se ia pină mor.

Auzit de la MINODORA POP din Stulpicani.

Sus e luna, jos e noru
Departa-i badea cu doru.
Noru-i jos și luna-i sus,
Departa-i bădița dus;
De-aș ști, bade, c-ai veni,
Drumul ți l-aș drăniți,
Tot cu draniță de fag
Pin' la noi, bădiță, n prag.

Auzit de la MARIA ANDRONIC din Horodnicu de Jos.

Culese de prof.
GRATIAN JUCAN

OLIMPIADA ALBĂ

Marele calendar al vieții este marcat din patru în patru ani de un element de emoționantă înfrățire între popoare — Olimpiada.

Martī după-amiază în fața a 70 000 de spectatori prezenți pe un uriaș stadion din Grenoble, președintele statului francez, generalul De Gaulle, a declarat deschisă cea de a X-a ediție a jocurilor olimpice de iarnă.

Acordurile unui marș triumfal au însoțit intrarea pe stadion a celor 1 527 sportivi din 37 de țări participante la această sărbătoare a sportului. Printre aceștia se aflau și cei 38 sportivi care reprezintă culorile României. Port-drapel — Ion Panțuru din echipajul de bob. Alături de schiori, biatloniști și hocheiști, reprezentanta noastră la proba de patină artistică — Beatrice Huștiu — în vîrstă de 11 ani și 7 luni, cea mai tînără concurentă.

Tinerii veniți de pe toate meridianele globului pentru a reînnoi tradiția olimpică și-au luat locul pe stadion. Steagul olimpic este înălțat pe catargul de aluminiu de înălțimea unui bloc cu 10 etaje. Sunetele trîmbițelor s-au răspîndit către cele cinci continente simbolizate pe albul steagului prin înălțuirea a cinci cercuri colorate.

Din elicoptere sînt lansați 30 000 de trandafiri — emblema orașului Grenoble.

Postul campion olimpic și mondial — Alain Calmat — aprinde flacăra care izbucnește vie și strălucitoare, așa cum va lumina timp de 13 zile frumoasele întreceri ale tineretului lumii. Torța olimpică, aprinsă de la razele soarelui în decembrie și pornită din Grecia, țara de baștină a olimpiadelor antice, luminează ocum orașul Grenoble, gazda ediției jubiliare a Olimpiadei albe. Peste două săptămîni ea va fi transmisă din mină în mină, ca simbol al mesajului de pace, pentru a fi prezentă în Mexic la deschiderea jocurilor olimpice de vară.

or însoțitori și-i goleau e cornurile cu pulbere. negru! crișca Neicu, e Alexandru Canta cu ui în piept.

eu tot după giuvaierii-

În buzunare! În sin! sub pistol.

te buzunarele, Ursu și es doar cu cinci galbeni. amantul negru nu-i la luia Alexandru Canta, e amenințarea pistoale-vea să urmeze după ce r fi incredințat că în . Bănuiesc că-i la frat și mai ales la Zulnia,

re poznă! a exclamat

le la Hangu stă un cer-ricu pistolul în jos, con-atea boierului și bucu-ise. Dă-i cești doi gal-m noi. Și roagă-te celui diamantul negru.

i a așezat un arnăut în crupă și i-a dat în mină loc de friu:
enată, vitejilor!

da printre nouri, argin-i toată valed Durăului. din turn, Zoe se trezi il parcă-i fierbea, tul-ii aducea aminte decît a și că a simțit o ame-năucitoare. Se dezme-aminti că a fost închisă hemul de funie pe les-locul luminat de lună. nd: „...Cine mi l-a tri-ilina?...” Innodă, la un probă în jurul gitului. Ce frumoasă ar fi putut n-ar fi apărut acest it negru... Mai privi stră și, cuprinsă de pă-nesfirșită milă de ea în-ntea de-o gratie. Plîn-a se clătina. Fata tre-

sări. Feri gratia mai tare, într-o parte: „...Asta-i l...” șopti în sine. Și repede, luminată de un gînd nou, împinse patul în ușă, innodă capătul frîngiei de o gratie, ieși prin spațiul lărgit și coborî pe funie, încetșor, cu mare strădanie și teamă, să nu cadă ori s-o simtă străjerii. N-o vedea nimeni, afară de Alexa, care, din culcușul lui de fin, o urmărea, cu încordare... Ai! funia n-ajunge pină la pămînt! Flăcăul sări din podul cu fin și alergă lingă turn, drept în clipa cînd mîinile Zoiei se frîngeau de durere, iar viața îi atîrna doar de un fir de păr.

Alexa o prinse în brațe. Zoe suspină și-l rugă, în șoaptă, s-o călăuzească spre latura de miazăzi a zidului:

— Acolo, o poartă tainică: ajută-mă s-o deschid.

Alexa a tras zăvorul, a călăuzit-o pină în poiană, a prins un cal înșeuat și i-a urat drum bun.

— Să n-o lași pe Ilinca în ghiara lor. Vor s-o dea roabă la turci, l-a povățuit Zoe, ca un fel de mulțumire c-o ajuta să fugă. O duc la Țarigrad, împreună cu diamantul negru, ca să dobîndească domnia țării.

Singur, în mijlocul poienei, Alexa simți mare părere de rău. „Ce ușor aș fi putut-o scoate din Castel, dacă Neicu nu-mi trimetea vorbă că... Dar poate nu-i lîrziu nici acum. O ascund la Scăldătoarea Vulturilor și... Bine că știu unde-i ieșirea tainică...”

S-a întors la Castel. S-a apropiat de fereastra odăii unde dormea Ilinca și a strigat-o în șoaptă. I-a făcut semn să coboare.

Luna asfințea printre brazi, stîrnind umbre, zvonuri ciudate, mistere. Din cînd în cînd, în jurul Castelului, păsări de noapte foșneau din aripi moi. Treziți parcă din somn, greierii dădeau semne de neînțeleasă neliniște.

Cap de țaran (acuarelă) 1940.

Pictorul

R. SCHWEITZER - CUMPĂNA

Săliile Dalles din București au adăpostit, nu demult, retrospectiva organizată de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă. A fost expus un număr important de desene și uleiuri, care au imbrățișat activitatea pictorului de la prima sa expoziție de la Ateneu din 1920 și pină azi sub multiplele aspecte ale artei sale. În adevăr, octogenarul de azi, răsplătit cu titlul de Artist emerit, a tratat de-a lungul unei jumătăți de secol închinat artei un mare număr de teme incit se poate afirma că universul lui pictural se confundă cu întreaga lume inconjurătoare. A călătorit mult, pictînd în Mediterana insorită, în arhipelagul grecesc încercat de miresme, în Turcia, în Grecia, în Dalmația fastuoasă, în Italia plină de amintiri și de artă, în Franța.

A zugrăvit însă mai ales peisajele țării noastre

Tărani la masă (ulei) 1928.

și pe țărani săi. Nimeni ca el n-a cîntat cu multă căldură, veridic și realist țaranul plaiurilor țării, îndeosebi al celui argeșcan. L-a însoțit la muncă și la petrecere, în zile de bucurie și tristete. Ne-a oferit însă și frînturi din viața celor din alte colțuri ale țării, din Ardeal sau din Moldova.

Frumusețea portului femeilor, în ii și marame, cu ținuta unor domnițe desprinse din vis, simplitatea elegantă a costumului bărbaților îl vrăjesc. Este un omagiu pe care nici un alt pictor nu l-a adus într-o măsură egală vieții țărănești. El ne înfățișează ades țărănimea protestatară a anilor dintre cele două războaie. Se apropie din acest punct de vedere de concepția lui Băncilă.

I. I. GEORGESCU

pagina femeii

PRIETENELE MELE DE LA ȚARĂ

Intr-o dimineață, în satul Roata unde am ajuns dăscăliță, am avut revelația femeii de azi a satului. Pe șosea, înaintea mea, o femeie subțirică, îngrijit îmbrăcată, cu ciorapi de mătase, puncta măruntă asfaltul. Am recunoscut, surprinsă, pe una din femeile care lucrau la cîmp. Am întilnit-o la culesul porumbului unde mă aflam cu copiii la practica agricolă. Remarcam acum în prada unei mari satisfacții că înainte de a „ieși în lume”, vigoarea din lan se unise în femeia aceasta cu grația mersului elastic și cu farmecul feminin.

Ioana Niță nu-i chiar atât de tinără. A trecut doar de 40 de ani. A mai păstrat la această vîrstă un fel de sfiiciune femească, venită din străfunduri de vreme, sfiiciunea femeii, obișnuită de veacuri să calce în urma bărbatului. Și iată-o pe Ioana vorbind în fața unei adunări întregi la două conferințe pe țară ale țăranilor cooperatori, ca delegată a bărbaților și femeilor care muncesc pe cîmpurile Roatei. De doi ani este președinta comitetului de femei. Poate exista un exemplu și un sfătuitor mai bun pentru gospodine cînd ea este prima în acțiunea de gospodărire? Este vicepreședinta comitetului executiv al sfatului popular și membră a consiliului de conducere al C.A.P. Fruntașă în munca la cooperativă, poate fi găsită în orice timp în brigada nr. 4 de cîmp. La fiecare lucru bine făcut oamenii au obiceiul să spună: „acolo a fost Ioana Niță”. Mă întrebam de unde are atîta timp și putere de muncă. Am căutat-o acasă. Bineînțeles că n-am găsit-o. Era tot la cîmp. Dar în casă lucrurile erau rînduite cum trebuie; bunica torcea, așa cum îi stă bine bunicii, copilul cel mic se juca vesel. Spunea bătrîna: „Prea pleacă cu noaptea în cap de-acasă”. Ioana Niță, mi-a explicat mai tîrziu: „Dacă nu s-au găsit bărbați să meargă la Alexandria cu camionul după porumb de sămînță...!”

Ele, femeile, vădese o deosebită energie fizică și morală. De la gestul delicat cu care țese sau își înfășă copilul, o vezi trecînd mai tîrziu la cel din cîmp care îi cere putere și voință. Ioana Iordache este secretara organizației de bază P.C.R. a cooperativei agricole „Grivița Roșie”. Am aflat că anul acesta are 400 de zile-muncă. Am întreat dacă este căsătorită. Președintele sfatului îmi spune că are și doi copii. Încă o femeie care are timp să fie totdeauna acolo unde e nevoie.

— Ceva deosebit despre ea? îl întreb pe președinte.

— Ceva deosebit? se miră președintele. Nu este deosebit că odată femeile îndemnate de ea au plecat în loiu nopții să ajute la descărcarea unui vagon de ingrășăminte pentru care plăteau locație.

Știam. Le văzusem la cîmp, văzusem casa curată și atmosfera de înțelegere din gospodăria Ioanei Niță. Mi-a venit în minte și înfățișarea cochetă a celei de pe șosea și m-am convins de răspunderea pe care și-au luat-o femeile sate-lor noastre de a fi puternice, harnice și frumoase.

Destinul intelectualului de la țară se împletește cu al celorlalte femei. În-vățătoarea Maria Stănescu, deputată în circumscripția nr. 22, își duce în bună măsură viața în mijlocul alegătoarelor și alegătorilor săi. În calitate de președintă a comisiei de finanțare-cooperare se interesează de aprovizionarea magazinelor cu mărfuri de sezon, îl îndeamnă pe gestionar să se poarte frumos cu cumpărătoarele, supraveghează piața de desfacere a micilor producători (prețurile ca și înzestrarea pietii cu cîntare, pentru că încă se mai vinde „din ochi”). A sesizat faptul acesta sfatului popular dar nu s-a luat nici o măsură. La cămin ține conferințe despre igiena mamei și a copilului, despre educație, despre creșterea viermilor de mătase. Tot aici instruieste echipele de dansuri și cor. Recentul schimb de experiență la nivel raional, ținut la căminul cultural, ne-a oferit o suită de dansuri, pe generații, care a avut un frumos succes.

Aș remarcă faptul că este puțin cam

impovărată de atîtea îndatoriri obștești, însoțind aceasta și cu o întrebare specială pentru bărbați.

Printre acțiunile de la căminul cultural destinate educației etice și estetice a femeilor sînt — (din păcate destul de rare) — și expunerile cu ilustrații muzicale. Au avut cîndva la ora de educație estetică o seară Beethoven. O fostă colegă, Aurelia Fronea — o fată sensibilă, profesoară de istorie și iubitoare de artă, care luase inițiativa lăudabilă să ducă frumosul în rîndurile sătenilor pe aripile muzicii — a făcut rost de discuri și le-a pregătit „Eroica”.

— De ce a ales „Eroica”? am întreat-o curioasă.

— Fiindcă ea exprimă sentimentele celei mai bune părți din omenire, fiindcă este victoria generozității și frumu-

seții umane. Beethoven ca și Enescu al nostru sînt al lumii întregi și ai săteanului nostru deopotrivă.

Mai tîrziu i-am văzut pe oameni ascultînd cu pietate simfonia. Și, cercețind chipul fiecăruia, mi-a plăcut să surprind pe el răscolitoarele sentimente stîrnite de muzică. Oamenii știu așadar să asculte muzica. Vedeam în asta replica tăcută dată unui coleg (Coman Osvald, directorul de atunci al liceului) care se opusese brutal inițiativei.

— Ce le trebuie țăranilor Beethoven?

— Știi matală, tovarășe Coman, că multe femei din satul nostru au în încărcatul lor program de gospodină de țară, clipe de delectare muzicală? Eu le-am cunoscut.

Prof. GINA ALBU
comuna Roata, raionul Videle

Geta Budin și Catrina Bălașa de la secția de finisaj a cooperativei meșteșugărești de artă populară „Muncitoarea-Topoloveni”

Foto: P. LĂZĂRESCU

În discuția noastră trecută am vorbit despre calitățile apei de spălat. Dar, în majoritatea cazurilor, apa singură nu poate îndepărta de pe pielea materialele grase. De aceea, trebuie să recurgem la săpun, care umflă și moaie straturile superficiale ale pielii și înlesnește căderea celulelor moarte.

Pe lîngă calitatea sa igienică, săpunul mai are și o calitate antiseptică. Dacă săpunul se poate folosi cu mult succes în igiena generală corporală, nu în aceeași măsură se poate folosi la toate tipurile de ten. De pildă, în cazul tenului uscat, nu se recomandă spălarea cu săpun deoarece săpunul, în afară de faptul că îndepărtează mantaua acidă a pielii, lasă pe ea urme de alcalii care sînt dăunători pielii.

Totuși, în cazuri excepționale: la tenul încărcat

cu praf, murdărie sau alți agenți externi — se poate utiliza de 2—3 ori pe săptămînă săpun de bărbierit „Palmier” sau „Nivea”. Cu mult succes poate fi folosit

nul foarte gras (seboreic) și acneic (coșuri), vă sfătuim să întrebuiți săpunurile pe bază de borax și sulf care se găsesc în comerț.

Spălarea repetată cu săpun, în cursul aceleiași zile, trebuie făcută cu prudență chiar în cazurile tenurilor grase-seboreice.

Dacă pielea este uscată, săpunul îi accentuează uscăciunea, îndepărțînd stratul protector de grăsime, ceea ce are drept urmare jupuirea, ofilirea și chiar zbîrcirea obrazului.

De aceea în cazul tenurilor uscate vom prefera emulsiile și cremele de curățat care se găsesc în comerț, iar dacă folosim totuși săpunul, după fiecare spălare ne vom da cu loțiune acidă, ștergînd în acest fel urmele de săpun și restabilind în același timp echilibrul țesuturilor.

Obiceiul de a folosi săpunul de rufe sau apa cu sodă pentru spălarea feței este contraindicat, ambele fiind dăunătoare.

Data viitoare vom discuta despre tenuri.

I. CODRUȚA

MODEL AJURAT ÎN DIAGONALĂ

Acest model, care se lucrează cu andrele, este frumos pentru o bluză de bumbac, lînă, melană etc.

Rîndul 1: 14 ochiuri pe față, x 1 jeteu*), 2 ochiuri lucrate împreună pe față (de la dreapta spre stînga), 13 ochiuri pe față, se repetă de la x.

Rîndul 2 și toate rîndurile cu soț se lucrează pe dos.

Rîndul 3: 15 ochiuri pe față, x 1 jeteu, 2 ochiuri lucrate împreună pe față, 13 ochiuri pe față, se repetă de la x.

Toate rîndurile fără soț se vor lucra ca rîndul 3, deplasînd jeteul cu cite un ochi spre stînga. Nu uitați să începeți un nou rînd de ajur cînd ajungeți să aveți 16 ochiuri la marginea lucrului.

*) Jeteu = înfășurăm firul o dată în jurul andrelei drepte, trecîndu-l din față spre spate.

Sfaturi practice

- Aveți mere sau pere degerate? Puneți-le într-un vas. Turnați peste ele apă rece și un pumn de sare. După o jumătate de oră le puteți consuma.
- Pentru a frăgezi carnea puneți, atunci cînd începe să furebă, 1—2 linguri de untdelemn.
- Rezistența mușamalelor poate fi sporită spălîndu-le cu apă caldă și ștergîndu-le apoi cu o cîrpă stropită cu lapte dulce.
- Punînd pe fundul și la gura sacilor (în care păstrați făină sau cereale) un strat de frunze de mentă, îi ferțiți de atacul șoarecilor, care nu suportă mirosul acestei plante.
- Stropii de var de pe geamuri se curăță ușor cu apă caldă în care am topit puțină sare.

SĂ DISCUTĂM DESPRE FRUMUSEȚE

SĂPUNUL

pentru curățat fața, gălbenușul de ou.

Pentru tenul gras, recomandăm spălarea de două ori pe zi cu săpun de bărbierit, „Mona Lisa” sau „Cristal”. Totodată se pot utiliza cu bune rezultate tărîțele de grîu. Pentru te-

V-am ruga să rețineți: a-buzul de săpun nu este deloc recomandat deoarece îndepărtează, în afară de murdăria depusă pe față, și acea „manta acidă” a pielii, care este un factor de apărare a organismului împotriva microbilor.

IMPORTANT

Agențiile și filialele O.N.T. au pus în vânzare bilete pentru odihnă și tratament pe perioada februarie—mai a.c. în stațiunile: Bușteni, Borsec, Predeal, Păltiniș, Govora, Sinaia, Tușnad, Călimănești, Căciulata, Olănești, Herculane, Bazna, Ocna Sibiului, Slănic-Moldova, Singeorz, Buziaș, Vatra Dornei, Eforie Nord, 1 Mai, Sovata, Pucioasa.

— Locuri la Mamaia, Eforie Nord, Eforie Sud.

pentru 15—31 mai.

Tarife reduse.

Reduceri pe C.F.R. și I.R.T.A., pentru posesorii de bilete O.N.T.

**INTREPRINDEREA DE PRODUSE DIN
BETON CELULAR AUTOCLAVIZAT**

DOICEȘTI • PRAHOVA

produce și livrează pe bază de repartiții și comenzi ferme:

- Elemente de zidărie și izolații din beton celular autoclavizat.
- Panouri armate din beton celular autoclavizat
- Spalieri pentru viță de vie din beton armat autoclavizat, chesoane de acoperire tip C2RA.
- Diverse elemente tipizate din beton armat pentru agricultură.

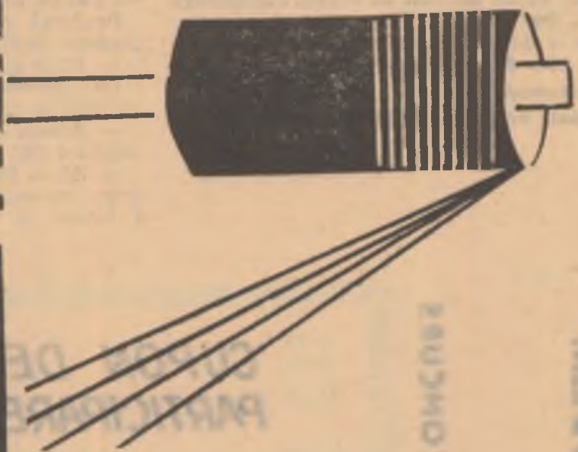

ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT face cunoscut posesorilor de animale că pot asigura bovinele, cabalinele, porcinele și ovinele. Despăgubiri se obțin în cazurile de piele în urma bolilor, epizotiilor și accidentelor, de sacrificare ca urmare a dispozițiilor organelor competente, de scoatere din gospodărie — în baza ordinului organelor veterinare — a animalelor bolnave de unele boli infecțioase.

Fabrica **MASE PLASTICE „VIITORUL”**
ORĂDEA

STR. SPITALULUI

NR. 165

telefon 1.66.10, produce și livrează unităților socialiste cooperatiste, I.A.S.-uri și C.A.P.-uri pe bază de comandă fermă fără repartiție:

- rafie sintetică în orice cantități solicitate de beneficiar.

Rafia sintetică este un produs nou foarte util, pentru legat vița de vie, roși etc., pentru confecționat saci având o rezistență de 10 ori mai mare decât sacii confecționați din iută. 1 kg. de rafie sintetică are o lungime între 9 000—11 000 m și înlocuiește circa 8 kg de rafie naturală.

Rafia sintetică se mai poate folosi și pentru confecționare de poșete, diferite frînghiile, având o rezistență de zece ori mai mare decât frînghiile de iută sau cîneapă.

Comenzile se vor trimite la adresa fabricii.

DE LA UN FELINAR

— Ei, acum ce să-ți fac omule?
— Stai liniștit, ce te omori cu firea.
— Auzi, cică să fiu calm, după un asemenea accident să stau liniștit. Mai lipsea puțin și rămineam liniștit, cu mâinile pe piept și luminări la cap.

— Văd că n-ai pățit nimic.
— Eu nu, dar mașina? Uită-te la ea, armonică am făcut-o.

— Și cântă?
— Îți arde de glume?
— Nu. Singur ai spus că ai făcut-o armonică. Dumneata ești de vină.

— Eu?!
— Da' cine? N-ai intrat cu mașina dumitale în căruța mea?

— Am intrat. Dar din ce cauză? D-ta ai provocat un accident de circulație.

— Ai haz. Cum să fac eu accident de circulație când nici nu circulam. Stăteam cu căruța colea pe marginea drumului.

— Da' cine putea să ghicească în întunericul ăsta că aici este o căruță?

— A fost.

— Ce a fost?

— O căruță.

— Cum a fost? Asta ce-i?

— Păi, mai arată a căruță? Cel mult a docar.

— Dar mașina mea mai arată a mașină?

— Ce-i drept, nu prea. Are geamurile sparte, ușile strimbe, capota în valuri, roțile pătrate. Și de unde știu eu că nu arăta și înainte tot așa? Poate că ai mers cu roțile astea pătrate și ca să găsești un țap ispășitor ai intrat în căruța mea. Ai claxonat?

— Nu. De ce să claxonez?

— Ca să mă faci atent și să mă feresc. Deci ești vinovat mai întâi că n-ai claxonat. Apoi pentru că n-ai semnalizat.

— Ce să semnalizez?

— Că vrei să mă depășești.

— Dar eu nu vroiam să te depășesc.

— Deci recunoști că ai vrut să intri în căruța mea. Ditamai Buceagul te pui cu o căruță.

— De ce nu ți-ai pus felinar?

— Asta-i bună! Se vede că nu-l cunoști pe președintele C.A.P.-ului nostru. El luptă pentru economii. Acum s-a stricat și căruța. O să trebuiască să o plătești, că-i bun obștesc.

— Și autocamionul e bun obștesc. Crezi că l-am cîștigat la Loz în plic și îmi plimb familia cu el? Acum vin cu el de la bază. E... sau mai bine zis era nou-nouț. Îl duceam...

— Nu știu unde îl duceai, dar știu precis că mai întâi o să faci un drum la noi la Crivești. Ți-am explicat doar că economiile...

— A! Din Crivești ești... Că la asta mă gândeam și eu. Ce-o să se întâmple la C.A.P.-ul din Crivești unde m-au angajat cu ocazia cumpărării noii mașini. Dar acum e clar. Sînt și pagube: e de reparat o căruță, un Buceag. Dar reparațiile astea se vor face din economii.

— Care economii?

— Din banii economisiți la felinarele pentru căruțe

I. ANDREMIR

GRONSKI

Sperietourea

PALB

— La cererea unor spectatori, solista noastră va interpreta cîntecul „Vară-vară-primăvară“...

Licuriciul

Zise lanterna către licurici:

„Ești cel mai mic, să știi, dintre cei mici.

Eu te știu astfel din totdeauna

Pe cînd eu, eu mă compar cu luna!”

Și licuriciul i-a răspuns așa:

„Sînt mic însă lumina e a mea.

Nu o am ca tine de-mprumut!...”

Atîta a zis și a tăcut.

G. DRĂGANESCU

Noutăți pseudoștiințifice

Craterul de lingă gară

Cercetările efectuate de un grup de specialiști au dus la descoperirea unui inedit fenomen al naturii lingă cabina nr. 2 a stației C.F.R. Birlad. În cursul explorărilor întreprinse a fost descoperit un crater cu diametrul de circa 2 metri din care ieșea la suprafață o materie ce la o cercetare mai atentă s-a dovedit a fi superfosfat. Zăcămintul, evaluat la peste 3 000 de kg, nu este natural ci se datorește lui Neculai Răzuș, fost merceolog la I.A.S. Bogești, care

a dispus depozitarea (citește aruncarea) superfosfatului expedit de U.A.S. Năvodari într-o groapă provenită din revărsarea riului Birlad. În acest fel nu a plătit nici taxă de magazinaj C.F.R., nici transport. A avut de suportat numai daunele.

În sens invers

Toate cunoștințele acumulate de omenire în decursul milenilor în legătură cu creșterea animalelor au fost răsturnate în numai câteva minute de Benedict Guja, brigadier zootehnic la I.A.S. Fălciu. Cu o ușurință ce ar putea umple de invidie și pe cei mai renumiți savanți, el a reușit să dirijeze în sens invers dezvoltarea animalelor. Astfel, un grup de patru bovine, sub oblăduirea lui, s-au transformat din vaci cu lapte în viței. Experimentul a avut loc în scriptele și în grajdurile I.A.S.-ului, în preajma unei revizii contabile. Cele patru vaci, al căror loc în grajd a rămas să-l țină vițelii, au lăsat la un cioban „ca să fie ferite de ploaie”. Pînă la urmă însă cel plouat a ieșit brigadierul.

Expediție la sud de Polul Nord

Zilele acestea, ziarele au publicat știri în legătură cu o expediție care va străbate pe jos calota înghețată a Polului Nord. Temerarii exploratori au niște rivali în ceea ce privește curajul. Domiciliul acestora este în comuna Moșna-Huși. Infruntînd gerurile, bine echipați pentru o expediție în condiții de temperatură scăzută, aceștia se încumetă să pătrundă în sala căminului cultural din localitate. De altfel I.R.I.C.-ul vrea să transforme această sală într-un depozit frigorific. Nici n-ar mai necesita transformări!

anecdote

Un pescar stătea pe malul unei ape cînd văzu trecînd un cocoz

Il înșfăcă, îl suci gîtul, îl jumuli și-l băgă-n traistă Veni un țaran și-l în trebă:

— Mi-a scăpat un cocoz Nu l-ai văzut trecînd?

Pescarul se făcu că se gîndește pușin, apoi spuse:

— Mi se pare că nu Dar țaranul vîzînd în jur penele cocoșului, spuse:

— Atunci cum se face că penele-i sînt pe-aiți?

— Ah — făcu pescarul — acum mă-amîntesc; cocoșul a trecut și mî-a, dat să-i

păzesc penele pentru că mergea să facă o baie

— Afurșit sturz! Am tras în el patru gloanțe și continuă să zboare.

— Trebuie să fie surd

La intrarea într-o baracă de bilci, un clown, pentru a atrage spectatorii, striga cît îl ținea gura:

— Intrați, intrați domnilor! Veți vedea la noi femeia-șarpe, înghîțtorul de flăcări, leul, șarpele-tigru, elefantul, și cu cît veți intra mai mulți, cu atît veți vedea mai multe animale.

CINE ESTE...

CONCURS

5 CUPON DE PARTICIPARE

Autorul lucrării din care publicăm un fragment în acest număr — denumit de Eminescu „finul Pezelei, cel isteț ca un proverb” — și-a compus singur următorul epitafor:

Aici s-a mutat cu jale
În cel mai din urmă an,
Ceț ce în cărțile sale
Se suptscie...

POȘTA CONCURSULUI

SABIN DOMIDE și ceilalți cititori din comuna Rodna Veche-Năsăud. Răspunsurile date de dv. sînt exacte dar ați uitat un amănunt: fiecare răspuns trebuie să conțină și cuponul de participare care însoțește textul respectiv. Fără aceste cupoane răspunsurile nu sînt luate în considerație.

PANTELIE BOARĂ, satul Gemeni-Calafat. Ați trimis un răspuns exact la cea de a doua întrebare a concursu-

lui nostru. Din păcate răspunsul nu poate fi socotit valabil deoarece nu este însoțit de cuponul de participare. Sperăm să trimiteți răspunsuri bune și cupoane pentru toate cele 10 texte cuprinse în concurs.

C. GRĂDINARU, com. Dobîrceni-Săveni. Participînd cu mai multe serii de cupoane, vă mărităm șansele de a obține un premiu, căci dacă mai mulți cititori vor avea același număr de rezultate exacte, cîștigătorii se vor

stabilii prin tragere la sorți. Nu este necesar să scrieți răspunsurile pentru fiecare serie în parte.

CONSTANTIN LUPU, comuna Rîșca-Botoșani. Scrierile primite de la dv. dovedesc că sînteți bine documentat. Vă rugăm însă — pe dv. ca și pe toți participanții — ca, pe viitor, să ne expediați toate răspunsurile deodată, după publicarea tuturor celor 10 texte și cupoane.

Unul avînd poftă să meargă la țară
După trebuință, într-o zi de vară.
Ducîndu-se-ndată la un oarecare
Ceru armăsarul, știîndu-l că are.
Acel îi răspunde: „Frate rău îmi pare
C-ai sluji l-aceasta nu-s acum în stare,
Că nici trei minute nu sînt încă bine
De cînd l-am dat altui prieten ca tine.”
El îl rugă iarăși, zicînd: „Dă-mi dar calul.”
„E! frate — răspunde — cînd i-aș pune halul
De milă i-ai plînge și nu mă l-ai cere,
Că stă-n grajd săracul numa-n trei picere.”
El îl rugă iarăși: „Dă-mi încai măgarul.”
„Apoi l-am dat — zise — tot cu armăsarul!”
Cînd zise aceasta, în grajd dobitocul
A zberlat îndată, viîndu-i sorocul.
El auzînd zise: „Cum nu e aice?
Uită-te, el singur că e în grajd zice.”
„Frate — îi răspunde — n-am cîntat la tine,
Dacă crezi măgarul mai mult decît mine!”

...AUTORUL ?